

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **a) K. N., b) M. K.**, oba zastoupeni Mgr. Lenkou Korečkovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 1494, Rychnov nad Kněžnou, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo nám. 810, Hradec Králové, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2011, č. ŘŘ - 46/2011, a ze dne 20. 1. 2011, č. ŘŘ - 47/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 11. 2011, č. j. 30 Ad 1/2011 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 3960 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců Mgr. Lenky Korečkové, advokátky, se sídlem Sokolovská 1494, Rychnov nad Kněžnou.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zrušena rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 20. 1. 2011, č. ŘŘ - 46/2011 a č. ŘŘ - 47/2011 a věci vráceny žalovanému k dalšímu řízení. O náhradě nákladů

řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 11 920 Kč k rukám Mgr. Lenky Korečkové, advokátky.

[2] Žalobou napadenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutím náměstka ředitele policie Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru, kterými byly zamítnuty žádosti žalobců o provedení obnovy řízení v souvislosti s jejich propuštěním ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a uvedená prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud zjistil, že služební poměr žalobců a) a b) skončil rozhodnutími náměstka ředitele krajského ředitelství policie Východočeského kraje pro vnější službu podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), která nabyla právní moci dne 22. 10. 2009. Proti žalobci ad a) bylo vedeno trestní stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci podle § 158 odst. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Uvedené trestní stíhání bylo následně usnesením okresní státní zástupkyně ze dne 29. 1. 2010, č. j. 1 SV 13/2009 - 76 zastaveno. Žalobce b) trestně stíhán nebyl, byl však ze služebního poměru propuštěn ze stejných důvodů jako žalobce a). Oba žalobci tedy podali návrh na obnovu řízení ve věci svého propuštění ze služebního poměru. S jejich stěžejní námitkou, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru závisela na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, přičemž touto předběžnou otázkou bylo, zda se žalobci dopustili zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, však správní orgány nesouhlasily. Podle žalovaného není podstatné, jestli bylo později orgány činnými v trestním řízení rozhodnuto, že jednání policisty nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu či přestupku, neboť služební funkcionář v řízení o propuštění nerozhoduje o tom, zda se policista dopustil trestného činu, ale o tom, zda příslušník porušil služební přísahu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu. Propuštění ze služebního poměru pak není trestní sankcí ale opatřením personálním. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobců, že v jejich případě je dán důvod pro povolení obnovy řízení § 192 odst. 1 písm. c) služebního zákona, protože se rozhodnutí opírá o důkaz, který je nepravdivý. Mělo se jednat o výpovědi svědků B. a M., kteří podali vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu. Skutečnost, že v trestním řízení vypovídat odmítli, nečiní podle žalovaného jejich předchozí vysvětlení nepravdivým a nemůže mít vliv na řízení ve věcech služebního poměru, neboť toto obsahuje v ust. § 180 odst. 2 služebního zákona speciální úpravu důkazních prostředků. Žalovaný uzavřel, že nevyšla najevo žádná nová skutečnost, která by existovala v době původního řízení a kterou nemohli žalobci bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit a mohla odůvodňovat jiné řešení věci. Meritorní rozhodnutí se také neopíralo o nepravdivý důkaz. Nepravdivost provedených důkazů nebyla nikým namítána nebo prokázána a v žádném rozhodnutí konstatována. Vydání rozhodnutí také nezáviselo na posouzení předběžné otázky, kterou by příslušný orgán rozhodl jinak.

[4] Krajský soud konstatoval, že ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona dává služebnímu funkcionáři možnost ukončit služební poměr příslušníkovi, který se dopustí tak závažného jednání, že je neslučitelné s postavením příslušníka bezpečnostního sboru. Vysoká míra závažnosti je dána mimo jiné právě požadavkem, že jednání musí vykazovat znaky trestného činu. V takovém případě má služební funkcionář možnost ukončit

služební poměr ještě před tím, než bude příslušník za takové jednání pravomocně odsouzen. Služební funkcionář tedy nepochybně nemusí vyčkat rozhodnutí soudu o tom, zda bude jednání příslušníka trestným činem skutečně shledáno. To však nezbavuje služebního funkcionáře povinnosti zjistit skutečný stav věci, neboť pouze na základě skutečného stavu věci může policistu propustit. V posuzované věci vedla k propuštění žalobců ze služebního poměru nepochybně také skutečnost, že se jim vytýkané jednání jevilo zpočátku jako trestný čin. Z rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je zřejmé, že hlavním impulsem pro vydání těchto rozhodnutí bylo usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 11. 9. 2009, č. j. 1 SV 13/2009 - 1, kterým bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobci a) a proti pprap. M. Kx. pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Podle obsahu správního spisu k hlavním důvodům pro zahájení tohoto trestního stíhání patřily úřední záznamy o podaném vysvětlení, které učinili údajní svědci celé události K. B., jeho bratr V. B. a Š. M. Usnesením ze dne 29. 1. 2010, č. j. 1 SV 13/2009 - 76, však státní zástupkyně trestní stíhání žalobce a) zastavila z důvodu, že předmětný skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Z odůvodnění tohoto usnesení krajský soud dovodil, že K. B. odmítl ve věci vypovídat jako svědek a nepotvrdila se ani tvrzení, která v podání vysvětlení uvedli V. B. a Š. M., kteří v podání vysvětlení tvrdili, že byli předmětnému jednání přítomni a popisovali jej, po zahájení trestního stíhání však bylo zjištěno, že nikdo z údajných svědků předmětnému jednání přítomen nebyl.

[5] Podle názoru krajského soudu tedy nastala situace předpokládaná ust. § 192 odst. 1 písm. c) služebního zákona, podle kterého se řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, na žádost účastníka obnoví, jestliže se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý. Minimálně důkazy spočívající ve výpovědích svědků V. B. a Š. M. se ukázaly jako nepravdivé. Státní zástupkyně pak trestní stíhání (bezpochyby také v důsledku této skutečnosti) zastavila, neboť nebylo prokázáno, že by předmětné jednání propuštěných policistů bylo trestným činem.

II. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 12. 12. 2011. V této kasační stížnosti nejprve stěžovatel zrekapituloval závěry krajského soudu a svá skutková zjištění ohledně průběhu jednání, za které byli žalobci propuštěni. Podle stěžovatele dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce a) (jako spolujezdec) a pprap. M. Kx. (jako řidič), oba příslušníci Policie ČR, dne 13. 4. 2009 kolem 20:30 hod. v obci Uhřínov vyjeli na telefonické oznámení žalobce b) o podezření ze spáchání trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, kterého se měl dopustit K. B. v obci Uhřínov. Při projíždění obcí Uhřínov pprap. M. Kx.jako řidič vjel nepřiměřenou rychlostí do levotočivé zatáčky a v důsledku smyku vyjel s vozidlem vpravo ve směru jízdy mimo vozovku, přičemž došlo k rozsáhlému poškození služebního motorového vozidla Škoda Octavia. Oba policisté tvrdili, že se služebním vozidlem havarovali proto, aby se vyhnuli vozidlu Škoda 105 L červené barvy, které v levotočivé zatáčce najíždělo do směru jejich jízdy. Toto vozidlo řídil K. B., který údajně po nehodě z místa dopravní nehody utekl a byl zadržen policisty. Ze spisového materiálu dopravního inspektorátu – skupiny dopravních nehod Rychnov nad Kněžnou je však zřejmé, že

k dopravní nehodě nemohlo dojít tak, jak ve svých výpovědích popisují oba policisté K. a N. Jejich tvrzení jsou vyvrácena zejména zjištěnými stopami a výhledovými poměry. K. B., vlastník vozidla Škoda 105 L, se sice doznal k řízení vozidla dne 13. 4. 2009 v dopoledních hodinách, avšak toto vozidlo odstavil z důvodu poškození přívěsného vozíku na louku nad domem č. 14, který se nachází od místa dopravní nehody ve vzdálenosti asi 100 m. Naopak tvrdil, že v době nehody policistů vozidlo neřídil a není mu známo, jak se jeho vozidlo dostalo do zatáčky v blízkosti havarovaného policejního vozidla. Tuto výpověď potvrdil jeho bratr V. B. a další svědek Š. M.

[7] Podle stěžovatele v průběhu dokumentace dopravní nehody vyšly najevo skutečnosti, které zakládají podezření na protiprávní jednání uvedených policistů. Je dáno podezření, že zinscenovali průběh dopravní nehody tak, aby viníkem nehody byl uznán K. B., jako řidič vozidla Škoda 105 L. Policisté jsou podezřelí, že společným jednáním manipulovali se stopami před zahájením dokumentování a to tak, že vozidlo Škoda 105 L umístili do konečného postavení (tedy do směru jízdy služebního policejního vozidla) až poté, co s vozidlem havarovali. Rozhodnutí služebního funkcionáře vycházelo z vlastního šetření, jehož podkladem byla písemná zpráva dopravního inspektorátu skupiny dopravních nehod územního odboru vnější služby KŘP Rychnov nad Kněžnou ze dne 11. 5. 2009, č. j. KRPH83/DNRK - 2009 - ZI - TČ, kde bylo vysloveno podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona, kterého se měli ve spolupachatelství dopustit pprap. M. K. a žalobci a) a b). Z důkazních prostředků tak nejsou vyloučeny ani úřední záznamy pořízené v trestním řízení. Dále stěžovatel uvádí, jak služební funkcionář hodnotil v rozhodnutí o propuštění, zda jednání žalobců má znaky trestného činu a zda k porušení služebního slibu došlo zavrženíhodným způsobem.

[8] Stěžovatel namítá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nesprávném právním závěru. Podle názoru stěžovatele z odůvodnění usnesení státní zástupkyně ze dne 29. 1. 2010, č. j. 1 SV 13/2009 - 76, kterým bylo trestní stíhání proti obviněnému K. N. zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, vyplývá, že ohledně pohybu vozidla Škoda 105 bezprostředně před vznikem dopravní nehody nelze určit, jak se vozidlo dostalo na místo dopravní nehody, zda je skutečně řídil K. B., či zda se vozidlo původně vzdálené od místa nehody asi 100 m dostalo na místo nehody do zatáčky jinak. Státní zástupkyně uvádí, že ve věci byl zpracován znalecký posudek z oboru dopravy, ve kterém znalec analyzoval průběh nehodového děje. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku vyplývá, že policejní vozidlo přijíždělo k místu dopravní nehody rychlostí 89 - 102 km/h, přičemž za bezpečnou rychlost projíždění místem nehody lze považovat podle znalce rychlost 43 - 49 km/h. Znalec zde také vylučuje, že by se vozidlo Škoda 105, pokud by se potvrdila jeho přítomnost v zatáčce, stalo podnětem pro jednání řidiče policejního auta.

[9] Státní zástupkyně dále uvádí, že po zhodnocení všech výše uvedených skutečností je třeba konstatovat, že posuzovaný skutek se stal, ale není trestným činem a není důvod k postoupení věci, neboť v jednání K. N. není spatřován ani přestupek či jiné obdobné jednání. Státní zástupkyně tak podle názoru stěžovatele připouští, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, se stal. Pak také nepochybně připouští, že se na umístění

vozidla Škoda 105 do zatáčky podíleli svojí činností obvinění policisté. Tím ale zase popírá část svého předchozího výroku, kde uvedla, že nelze jednoznačně určit, jak se vozidlo Škoda 105 dostalo na místo dopravní nehody.

[10] Skutečnost, že K. B. a Š. M. odmítli vypovídat v postavení svědka, nemůže mít vliv na jejich předchozí podání vysvětlení, ze kterého stěžovatel vycházel. Odmítnutí vypovídat může mít vliv na průběh a závěr trestního řízení, avšak na řízení ve věcech služebního poměru nikoliv, neboť toto řízení obsahuje speciální úpravu týkající se důkazních prostředků. Skutečnost, že výše uvedení odmítli vypovídat, nečiní jejich předchozí podané vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu, použité jako důkaz v řízení ve věcech služebního poměru, nepravdivým.

[11] Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalobci a) a b) se ke kasační stížnosti vyjádřili podáním ze dne 4. 1. 2012. V tomto vyjádření žalobci předně uvedli, že se ztotožňují s rozsudkem krajského soudu. Žalobci dále odmítají úvahy stěžovatele ohledně speciální úpravy důkazních prostředků ve služebním zákoně, kterou stěžovatel podle názoru žalobců chápe a provádí účelově. Žalobci také zpochybňují důkazní hodnotu úředních záznamů o podaném vysvětlení a zdůrazňují, že z usnesení státní zástupkyně vyplývá, že odmítl vypovídat pouze pachatel a z výpovědí svědků bylo zjištěno, že nebyli činnosti policistů na místě vůbec přítomni. Dále žalobci zdůraznili, že jde o osoby s bohatou trestní minulostí, proto měl služební funkcionář přistupovat k hodnocení jejich výpovědi obzvlášť obezřetně. Žalobci dále považují za nesporné, že v usnesení státní zástupkyně není uvedena žádná skutečnost, která by prokazovala jejich údajnou manipulaci s vozidlem či jiné protiprávní jednání nebo skutečnost, ze které by bylo možno protiprávní jednání dovozovat. Podle žalobců nebylo nejpřiléhavější zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 trestního řádu, tato skutečnost však nemůže jít k jejich tíži. Usnesení státní zástupkyně pak konstatuje pouze, že není možné jednoznačně určit, jak se vozidlo dostalo na místo nehody, což připouští celou řadu výkladů, např. že s vozidlem manipulováno vůbec nebylo, či možnou manipulaci s vozidlem osobou pachatele krátce po nehodě v době, kdy policisté byli dezorientováni a otřeseni a jejich výhled byl znemožněn aktivovanými airbagy a pachatel se snažil z místa neúspěšně ujet. Podle názoru žalobců ze znaleckého posudku vyplývá pouze, že vozidlo pachatele nebylo příčinou dopravní nehody, ale byla jí nepřiměřená rychlost. Sám znalec ale nevylučuje přítomnost vozidla pachatele v zatáčce v době nehody. Zjištění skutečného stavu je podle názoru žalobců stěžovatelem pouze nepravdivě předstíráno.

[13] Žalobci závěrem navrhují zamítnutí kasační stížnosti a požadují, aby jim byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou,

neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Za stěžovatele též jedná zaměstnankyně se vzděláním uvedeným v § 105 odst. 2 s. ř. s.

[15] Podle ust. § 192 odst. 1 písm. c) služebního zákona se *řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, na žádost účastníka obnoví, jestliže rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý, a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.*

[16] Nejvyšší správní soud současně odkazuje na předcházející judikaturu týkající se obnovy řízení, zejména na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. Konf 65/2010 - 21, publikované pod č. 2499/2011 Sb. NSS. Z toho usnesení se podává, že *obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem (v případě obnovy na žádost účastníka) ..., který umožňuje z důvodu skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté (srov. JEMELKA, L. PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. Správní řád. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 376). Podle Ústavního soudu obnova řízení představuje průlom do principu nezměnitelnosti a závaznosti vydaných rozhodnutí. Jejím účelem je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. V řízení o povolení obnovy se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí, ale je nutné posoudit otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné - účastníkovi příznivější - rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (srov. nález sp. zn. III. ÚS 3386/09 ze dne 29. 7. 2010, http://nalus.usoud.cz). Řízení o obnově se rozpadá do dvou fází: jednak řízení o povolení nebo nařízení obnovy řízení (iudicium rescindens), jednak řízení obnovené (iudicium rescissorium); teprve novým rozhodnutím ve věci samé se původní rozhodnutí ruší (§ 64 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb.). Procesní institut obnovy řízení tedy způsobí, že pokud byla obnova řízení povolena, novým rozhodnutím vydaným v obnoveném řízení je zrušeno původní rozhodnutí ve věci, aby byla odstraněna překážka věci rozhodnuté (rei iudicatae).*

[17] Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze i v řízení o obnově řízení podle služebního zákona rozlišit tyto dvě fáze obnovy řízení, což vyplývá z dikce ust. § 192 služebního zákona, který v odst. 1 stanoví podmínky pro obnovení řízení (srov. dikci „řízení...se na žádost účastníka obnoví, jestliže ...“) a v odst. 3 stanoví, kdo provede obnovené řízení (srov. dikci „nové řízení ve věci provede ...“). Citované rozhodnutí zvláštního senátu se tak sice primárně týká obnovy řízení podle správního řádu, podle názoru Nejvyššího správního soudu však není důvod, proč tyto obecně platné principy analogicky neaplikovat také v řízení podle služebního zákona, když i v řízení o obnově řízení podle služebního zákona lze rozlišit uvedené dvě fáze, jak bylo osvětleno výše.

[18] Nejvyšší správní soud tedy považuje za vhodné zdůraznit, že v projednávané věci je třeba zaměřit přezkum napadených rozhodnutí stěžovatele na zvážení, zda stěžovatel správně vyhodnotil předpoklady pro povolení obnovy řízení (tedy fáze označovaná jako iudicium rescidens). V této fázi tedy ani není namístě, aby správní orgán rozhodující o povolení obnovy řízení hodnotil věcnou správnost samotných pravomocných rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, neboť k takovému hodnocení by mohlo dojít až po vydání rozhodnutí v obnoveném řízení (tedy ve fázi označované jako iudicium

rescissorium). Tím méně lze takové hodnocení očekávat od správního soudu, který v projednávané věci nyní přezkoumává pouze, zda byly naplněny podmínky k povolení obnovy řízení stěžovatelem.

[19] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce a) byl propuštěn ze služebního poměru rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Včk pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 5. 10. 2009, č. VS - 6386/2009. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že hlavním impulsem pro jeho vydání bylo usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 11. 9. 2009, č. j. 1 SV 13/2009 - 1, kterým bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobci a) a pprap. M. Kx. V podstatě totéž lze říci také o rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Včk pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 5. 10. 2009, č. VS - 6384/2009, kterým byl propuštěn žalobce b). Také z odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, že hlavním důvodem pro propuštění žalobce b) ze služebního poměru bylo zahájení trestního stíhání vůči žalobci a) a pprap. M. Kx s tím, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že proti žalobci b) sice nebylo zahájeno trestní stíhání, ale z odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání je zřejmé, že se dopustil shora popsaného jednání společně s obviněnými. Z odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání a obsahu spisového materiálu je pak zřejmé, že trestní stíhání bylo zahájeno mimo jiné na základě podání vysvětlení K. B. a dalších osob.

[20] Z obsahu odůvodnění usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2010, č. j. 1 SV 13/2009 - 73, kterým bylo rozhodnuto o postoupení věci podle § 171 odst. 1 trestního řádu ve věci obviněného pprap. M. Kx, a usnesení státní zástupkyně ze dne 29. 1. 2010, č. j. 1 SV 13/2009 - 76, kterým bylo podle § 172 odst.1 písm. b) zastaveno trestní stíhání proti žalobci a), zdejší soud zjistil, že svědek K. B. využil svého práva nevypovídat v postavení svědka a že k věci bylo dále vyslechnuto několik místních obyvatel, kteří se vyjádřili pouze k jednání K. B. před příjezdem do Uhřínova, ale nikdo z nich nebyl přítomen následné činnosti policistů v obci. Dále se v odůvodnění obou usnesení uvádí, že nelze jednoznačně určit, jak se vozidlo Škoda 105 dostalo na místo dopravní nehody, zda je skutečně řídil K. B. či zda se vozidlo původně vzdálené od místa nehody asi 100 m dostalo na místo nehody do zatáčky jinak.

[21] Zdejší soud z obsahu odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 10. 3. 2010, č. j. SPR - 5281/10 99/2010/Kla, zjistil, že i zde se konstatuje, že ani v průběhu trestního řízení nebylo zjištěno, jak se vozidlo Škoda 105 dostalo na místo nehody a že správní orgán nemá hmatatelný důkaz, který by např. prokazoval, že po nehodě bylo manipulováno s postavením vozidla Škoda 105. V odůvodnění se pouze konstatuje, že na způsobení nehody se protijedoucí vozidlo nepodílelo, důvodem nehody bylo nepřizpůsobení rychlosti.

[22] Za této situace je zjevné, že byla zpochybněna pravdivost výpovědí obsažených v podání vysvětlení, a to zejména tím, že v trestním řízení vyšlo najevo, že nikdo z ostatních svědků nebyl přítomen jednání policistů v obci Uhřínov. To platí i o věrohodnosti výpovědi K. B., protože ač tato osoba neměnila svou výpověď a pouze odmítla vypovídat v postavení svědka, je věrohodnost její výpovědi zpochybněna již i samotným faktem, že uváděla přítomnost dalších osob u jednání policistů v obci. Je také

třeba podotknout, že pokud rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru vycházelo podle svého odůvodnění v podstatě pouze z usnesení státního zástupce o zahájení trestního stíhání, je z povahy věci toto rozhodnutí zpochybněno již i samotným faktem, že trestní stíhání bylo zastaveno. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí totiž není patrno, že by služební funkcionář vycházel také z jiných vlastních skutkových zjištění, což nelze zhojit ani dodatečným tvrzením stěžovatele, že služební funkcionář vycházel z vlastního šetření, jehož podkladem byla písemná zpráva dopravního inspektorátu skupiny dopravních nehod územního odboru vnější služby KŘP Rychnov nad Kněžnou ze dne 11. 5. 2009, č. j. KRPH83/DNRK - 2009 - ZI - TČ, kde bylo vysloveno podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele. Nic takového totiž z odůvodnění žádného z rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nevyplývá, ačkoliv podle ust. § 181 odst. 5 služebního zákona musí být součástí odůvodnění rozhodnutí také uvedení, z jakých podkladů služební funkcionář vycházel. Je také třeba podotknout, že ani speciální právní úprava dokazování ve služebním zákoně nemůže nic změnit na faktu, že věrohodnost uvedených důkazů byla ve vysoké míře zpochybněna, jak je uvedeno výše, protože zpochybnění pravdivosti důkazu není otázkou právní, ale otázkou skutkovou.

[23] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v projednávané věci je dán důvod pro obnovu řízení podle ust. § 192 odst. 1 písm. c) služebního zákona, neboť vyšlo najevo, že předchozí rozhodnutí bylo pravděpodobně založeno na nepravdivých důkazech a tato skutečnost je přitom způsobilá přivodit jiné (pro účastníky příznivější) rozhodnutí ve věci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je namístě, aby ve věci proběhlo obnovené řízení, v jehož průběhu budou znova pečlivě posouzeny rozhodné skutečnosti a bude z nich vyvozen odpovídající procesní závěr. Je však třeba také zdůraznit, že procesním vyústěním obnoveného řízení nemusí být nutně rozhodnutí pro žalobce a) a b) příznivé, protože výsledek nového řízení bude záviset na pečlivém zvážení všech podkladů, které budou hodnoceny v obnoveném řízení.

[24] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

[26] Žalobci a) a b) měli ve věci plný úspěch, proto mají právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalobců a) a b) zaslala soudu podáním ze dne 2. 2. 2012 vyčíslení odměny. V tomto podání vyčíslila odměnu za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 1. 2012 (2 úkony) za celkem 3360 Kč a režijní paušál za tyto 2 úkony v celkové výši 600 Kč. Celkově tedy zástupkyně žalobců a) a b) požaduje náklady řízení ve výši 3 960 Kč. Zároveň zástupkyně žalobců a) a b) Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že není plátcem DPH. Nejvyšší správní soud konstatuje, že předložené vyúčtování odpovídá provedeným úkonům ve věci a ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5, § 12 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a proto žalobcům a) a b) přiznal náhradu

nákladů řízení ve výši 3960 Kč, kterou žalovanému uložil uhradit k rukám jejich zástupkyně, která je advokátkou (srov. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu